

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἕτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΓΕΡΝΤΗΣ

ΑΠΟ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟ “ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,, ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ἡ ἑκδοσις τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** διακόπτεται μέχρι τῆς Κυριακῆς, ἡμέραν ἐκδόσεως τῆς

ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

Ὡς βόμβα ἐκρηγνυμένη πρὸ τῶν ποδῶν εἰρηνικοῦ διαβά-
του ἡ ὡς ἀστραπὴ λάμπουσα ἐν νυκτὶ αἰθρία, ἐξηγγέλθη σή-
μερον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
σύμπασαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς ὅλην τὴν
Εὐρώπην, ὅτι βεβαίως πρὸ ἡμερῶν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ὅλων
τῶν μεγάλων δυνάμεων, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ τῆς Ἀνω Ἀλβανίας,
τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς κάτω Ἡπείρου ἐν ὑπομνήματι αὐτῶν
πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις ζητοῦσιν ἀπλῶς καὶ καθα-
ρῶς τὴν **προσάρτησιν αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα**.
Ὅσα αἰφνιδία καὶ ἀν' ἐξερράγη ἡ εἰδήσις αὕτη ἐν μέσῳ τῆς
ἡρέμου πολιτικῆς ἀτμοσφαίρας μας, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τὴν ἐξω-
τερικὴν τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, καὶ δι' αὐτὸ δυνάμενη καὶ
δυσπιστίαν ἀκόμη νὰ γεννήσῃ ἐν ταῖς πρώταις ἐντυπώσεσιν
περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς, τάσον ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀγγελλόμενον
γεγονὸς φαίνεται ἡμῖν πιθανόν, φυσικόν, εὐεξήγητον. Ὡς οὐ-
δεμία οὐδένα καταλαμβάνει ποτε ἐκπληξίς ὅταν ἀπὸ τῶν ὁ-
ρέων τῆς Ἰδῆς ξεπετάξῃ ὡς εὐοίωνος, ὑπερήφανος ἀετοῦς ἡ ὡς
λευκὴ περιστέρᾳ τηλεγραφικὸν ψήφισμα τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ
διαβιβάζον τὸν περὶ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος πόθον,
ὡς οὐδένα θὰ ἐκπλήξῃ ποτε ἡ ἀγγελία ὅτι ἡ νότιος καὶ ἡ
βόρειος Μακεδονία ἀδελφωθεῖσαι συνεξήνεγκον ἐν τῷ ἀδελφι-
κῷ φιλήματι τὸν πόθον τοῦ νὰ καταταχθῶσι καὶ αὐταὶ ὑπὸ
τὸ μοναδικὸν εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον στέμμα τῆς Ἀκροπό-
λεως, ὡς οὐδὲν παρὰ δόξον θὰ ἐκληφθῇ ποτε ἐὰν μία ἰερά
ἀνατριχίαισι διέλθῃ ὅλους τοὺς πληθυσμούς τῆς Θράκης
ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἰδέᾳ τοῦ νὰ τεθῶσιν ἅπαντες ὑπὸ τὴν πνευ-
ματικὴν καὶ πολιτικὴν κυριαρχίαν τοῦ Παρθενῶνος, οὕτως,

οὔτε ἐκπληξίς, οὔτε θαυμασμὸν, οὔτε ἀπορίαν δύναται νὰ
παραγάγῃ ἡ μεγάλη εἰδήσις τῆς σημερινῆς πρωΐας, ἡ μὲ τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ εὐοίωνου διὰ τοῦτο νέου βου-
λευτοῦ τῆς πρωτευούσης Ρόκου Χοῖδᾶ, διαδραμοῦσα ὅλας τὰς
Ἀθήνας καὶ τὸ Πανελλήνιον ὅλον, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ μας Ἀλβα-
νοὶ προσέβησαν εἰς τὴν μόνην φυσικὴν καὶ ἐκ δεσμῶν αἵ-
ματος καὶ ἐκ δεσμῶν παραδόσεων καὶ ἱστορίας καὶ γλώσ-
σης καὶ ἐθνισμοῦ ἀνακύψαν ἡρώϊκην ἀπόφασιν νὰ ἀναζη-
τήσωσιν ἐκείνους, μεθ' ὧν ἄλλοτε ἐζύμωσαν καὶ ἐπλάσαν καὶ
ἀνῶρθωσαν καὶ κατεδόξασαν ταύτην τὴν ἐλευθέραν γωνίαν,
ταύτην τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, καταζητοῦντες ἐν τούτῳ τὸ
μόνον γλαυκὸν ἰδεώδες τοῦ ἀρρενωποῦ των βίου, ὅστις ἐν
ὅπλοις διελθὼν δι' ὅπλων θέλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὰς κοινὰς
ἀγκάλας ἐκείνης, ἥτις τὸ ἕτερον ἡμισὺ τῆς τῆς ὀφείλει εἰς
αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ ἀνυπότακτον καὶ τὴν εὐ-
γένειαν καὶ τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἀνδρας.

Ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν αὐτῷ ἐδῶ τῷ φύλλῳ, ὅπερ ἐτράφη
καὶ τρέφεται μὲ μόνας ταύτας τὰς ἐνθουσιαστικὰς ἰδέας, ἀ-
ξίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἐθνῶν, ἀξίων ἄλλως πως
ν' ἀποθνήσκωσιν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου ἐκ μαλακύν-
σεως ἢ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης τοῦ δημίου ἐκ κακουργίας, ὅτι οἱ
Ἕλληνες εἶνε Ἀλβανοὶ, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἶνε Ἕλληνες. Καὶ
διατί ὅχι ; Ἀφοῦ ἡ Ἀλβανία εἶνε Ἡπειρος καὶ ἡ Ἡπειρος
εἶνε Ἑλλάς ; Καὶ διατί ὅχι ; Ἀφοῦ, ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττι-
κῆς εἶνε διεσπαρμένους ἀστρα, οὕτω ἡ Ἑλλάς ὅλη εἶνε ἐγκα-
τεσπαρμένη ἀπὸ ἀλβανικῆς κοινότητος ; Καὶ διατί ὅχι ; Ἀ-
φοῦ, ὡς ἄλλοτε ἐλέγομεν, ὁ ἐλληνισμὸς, ὡς σύνολον δὲν ὑ-
πῆρχεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι τόσον ζωηρῶς ἐκπεφρασμένος, διότι
τότε ἐκάστη τῶρα ἐπαρχία ἀπετέλει ἴδιον ἔθνος, καὶ ὑπῆρ-
χον Ἀθηναῖοι, Σπαρτιάται, Βοιωτοὶ, Μακεδόνες, Ἴωνες, Ἑλ-
λαδίται, Σικελοὶ, Μασσαλιῶται, ὡς ὑπάρχουν τώρα Ἀρα-
βες, Ἰσπανοὶ, Γερμανοὶ, Ἀγγλοὶ, οὐδὲ συναπετέλεσε τὸ μέ-
γα τῆς ἐνώσεως ὄνειρόν του ὁ Περικλῆς, ἀλλὰ ἐλθὼν ὁ λοι-
μὸς τὸ ἐκεραύνωσε, ἐνῷ τὰ δυστυχήματα, ἐνῷ αἱ κατακτή-
σεις, ἐνῷ αἱ συμφοραὶ καὶ ἡ δουλεία καὶ ἡ μυστηριώδης ἐκεί-
νη ἀλχημικὴ χοάνη τῶν μεσαιωνικῶν σελίδων μας συναπῆρ-

τισαν όλον εκείνο τὸ ἀμάλαγμα τοῦ πανελληνίου, ἐν ᾧ οὐκ ἔνι Ἀλβανὸς ἢ Μακεδὼν ἢ Μανιάτης ἢ Θράξ ἢ Βοιωτὸς ἢ Ρουμελιώτης ἢ Τριπολιτσιώτης, ἀλλ' οἱ πάντες ἐν ἑσμέν, ἐν πνεύματι ἑλληνικῷ, πνεύματι διυλισθέντι διὰ τηλικούτων αἰμάτων, δακρύων, πόνων, καὶ μαρτυριῶν, ἀλλὰ καὶ τηλικούτων ἀγώνων, κινδύνων, ἡρωϊσμῶν, συνωμοσιῶν, ἐπαναστάσεων, πολέμων; Διὰ τί ὅχι; Ἀφοῦ τὸ μέγα ἔτος τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ, **τὸ 1821**, εἶνε τόσῳ ἑλληνικόν, ὅσῳ εἶνε ἀλβανικόν; Ἡ μήπως οἱ Ἀλβανοὶ Ἕλληνες ὄντες λέγονται Ἀλβανοὶ καὶ οἱ Μανιάται Ἕλληνες ὄντες δὲν λέγονται Μανιάται καὶ οἱ Ρουμελιῶται Ἕλληνες ὄντες δὲν χαρακτηρίζονται ἰδιαιτέρως ὡς τοιοῦτοι; Μεγαλειτέρα ἴσως ἀντίθεσις ἰδιοφυίας ὑφίσταται μετὰξὺ Μωριᾶ καὶ Ρούμελης, μετὰξὺ Ἑλλήνων τῆς Τριπόλεως καὶ Ρουμελιώτου Βονίτσης, μετὰξὺ Ἀθηναίου καὶ Κωνσταντινουπολίτου, μετὰξὺ Ἀνδρίου καὶ Ἀδριανουπολίτου, ἢ μετὰξὺ Ἀλβανοῦ καὶ Ἀθηναίου, μετὰξὺ Ἡπειρώτου καὶ Ὑδραίου, μετὰξὺ Διθραίου μουςουλμάνου καὶ Κρανιδιώτου χριστιανοῦ.

Γνωρίζουσι δὲ καὶ ὑπεργνωρίζουσιν οἱ Ἀλβανοὶ ὅτι ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσίς των δὲν σημαίνει ἀφομοίωσιν καὶ ἐκλείψιν τῆς ἰδιοφυίας των, διότι, ὅσον ἀπληθείη ἡ ἰδιοφυία τοῦ Σπετσιώτου, ἄλλο τόσον θ' ἀπαλείφθῃ καὶ ἡ ἰδιοφυία τοῦ Ἀλβανοῦ τῆς Σκόδρας ἢ τοῦ Ἡπειρώτου τῶν Ἀγίων Σαράντας; Οὔτε συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀφομοίωσις, διότι τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν θέλει στίφη ἀνώνυμα ὑπὸ κύλινδρον καισαροθραυτικῶν στεμμάτων καὶ ἐξουσιῶν ἰσοπεδωμένον καὶ ἀπεσθεσμένον, ὡς τοιχογραφίαν ἢ ἀπλήειψαν οἱ αἰῶνες, ἀλλὰ ποικιλίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ ἐξοχὰς καὶ ἑσοχὰς, ὡς αἱ πολύπτυχοι καὶ δαντελωταὶ σειραὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρέων. Ἐκεῖνο ὅπερ πολιτικῶς οἱ Βυζαντινοὶ ἐπέβαλον ἡμῖν—τὴν ἀφομοίωσιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν κέντρων καὶ τῶν ὁμάδων, — θὰ τὸ καταστρέ-

ψωμεν ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα, θεμελιῶντες τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐν τοῖς μέρεσι καὶ τὴν ἐνώσιν ἐν τῷ συνόλῳ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐπεκράτησαν περιοδικῶς παρὰ τοῖς Ἄνω κυρίως Ἡπειρώταις καὶ ἄλλοις αἰσθήματα. Καταρραδιουργηθέντες ὑπὸ ξένων ἐπιρροῶν, Αὐστριακῶν καὶ Ἰταλῶν καὶ Τούρκων, ἄλλοτε ἄλλην εἶχαν τραπὴ ὁδόν. Οἱ Τούρκοι ἐκολλάκευσαν τὰ ἐνστικτικὰ τῆς αὐτοκυβερνησίας των διὰ τοῦ ἀλβανικοῦ συνδέσμου. Οἱ Αὐστριακοὶ τοὺς πόθους των, πρὸς μεταβολὴν κυριαρχίας, οἱ Ἰταλοὶ ἐπίσης, ἀμφοτέρωθεν δ' οἰτελευταῖοι ἐπέδρων καὶ διὰ τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν καθολικῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀλβανίας, ἀλλὰ οἱ Ἄνω Ἡπειρώται εἶδον ὅτι αὐτοὶ οἵτινες ἐβάπτισαν τὸν ἀλβανικὸν σύνδεσμον,—οἱ Τούρκοι—αὐτοὶ ὕστερον τὸν ἐπληξάν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν των εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν κατηνάλωσαν εἰς τὸ πῦρ, καταστρέψαντες τὴν ὥραιάν των Δίβραν, κατασκάψαντες τὰ χωρία των, δολοφονήσαντες τοὺς ἀρχηγούς των, ἄλλους ρίψαντες εἰς τὰ κάτεργα καὶ τοὺς ὀπλίτας μὲ τὰ γυναικόπαιδα ἀπεγνωσμένους καὶ λιμοκτονοῦντας ὠθήσαντες εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων των. Ἐν τῷ μετὰξὺ τούτῳ οἱ Αὐστριακοὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ παρελθ. θέρους, τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην των, ἐνῶ αὐτοὶ ἴσως τοὺς ὠθήσαν εἰς τὴν ἐπανάστασιν. Ἐντεῦθεν τὸ μὲν μῖσος τῶν Ἀλβανῶν πρὸς τοὺς Τούρκους ἐπετάθη, αἱ δὲ δυσπιστίαι αὐτῶν πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς ἡῤῥησαν, τί δὲ παράδοξον ἂν ἐν τοιαύτῃ ψυχολογικῇ καταστάσει ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ταύτην τὴν στροφὴν ἐπέβαλον νόμοι ἐθνολογικοὶ καὶ γλωσσικοὶ καὶ ἱστορικοὶ καὶ φυσιολογικοὶ ἀκόμη, διὰ τῆς φυσικῆς ροπῆς τοῦ συγγενικοῦ αἵματος;

Οἱ νεώτεροι παθολόγοι ἐν Ἀμερικῇ ὁσημέραι κατεργάζονται θαύματα διὰ τῆς μεθόδου τῆς μεταγρίσεως τοῦ αἵματος· εὗρον δὲ ὅτι τὸ αἷμα κυρίως τῶν συγγενῶν, τὸ αἷμα τῶν οἰκείων, μεταγριζόμενον εἰς τὸν νοσούντα ὁργανισμόν, κατερ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 597)

— Νομίζεις; ἠρώτησεν ὁ Μουλινὲ μὲ λύπην. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κοντὸ πανταλόνι καὶ ἡ μεταξωταῖς κάλτσαις θὰ κάνουν κάποια ἐντύπωσις... Ἀλλὰ ζητῶ τὴ δική σου γνώμη· εἶσαι κορίτσι μὲ γούστο καὶ ξέρεις τὰ ἔθιμα τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας... ἐτοιμάσου, πάω στὸ σταῦλο νὰ πῶ νὰ ζεύξουν...

Ἐν τέταρτον ἀργότερα, ἡ Ἀθηναῖς καὶ ὁ πατήρ της, ἐν-

τὸς κομπῶ καὶ ἐλαφροῦ τιλμπουρῦ, ἐσῆκωνον νέφη κονιόρτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πόντ' Ἀβέσν.

Λησμονήσας τὰς ἀποφάσεις του, ὁ Φίλιππος εἶχεν ἐπιστρέψαι εἰς τὸ φρούριον.

Καὶ διὰ νὰ πούμε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐὰν ἤθελε νὰ μὴ τὸ κάμῃ, ὁ βαρῶνος δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποκλεισθῇ ἐν τῇ μοναξιά του. Ὁ μιμητὴς αὐτοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς μηχανικὰς τέχνας, τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Φιλίππου ἦλθε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ βγάζων τὸ ἐπανωφόρι του, ἀνασκουμπωνόμενος, ἔφθασεν εἰς τέτοια κατὰστασις, ὥστε ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηρουργείου ἠναγκάσθη νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλα φορέματα καὶ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ πρῶγευμα.

Πῶς μπορούσε λοιπὸν νὰ μὴ ἔξαναπάῃ εἰς τὸ Μπωλιέ; Φίλιππος ἐδικαιολογήθη καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμ' ὅσον πειστικὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ὥστε ἐπανεῖδε χωρὶς δυσαρέσκειαν τὸ ἀνδρὸν, ὅπου τὴν προτεραίαν εἶχε περάσει δύο ὥρας ὅσον φοβεράς. Ἡ Κλαίρη ἐδείχθη ὅπως καὶ εἰς τὴν πρώτῃν ἐπίσκεψίν του ἀδιάφορος καὶ ψυχρά.

Ἀλλὰ ἡ ἀλαζονικὴ καὶ περιφρονητικὴ διαγωγή τῆς νεανίδος ἀντὶ νὰ θορυβήσῃ τὸν σιδηρουργόν, τὸν ἐξηρέθισε τὴν φορὰν αὐτήν. Καὶ ὅσῳ περισσότερον ἡ δεσποινὶς Μπωλιὲ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν παρετῆρει τὴν παρουσίαν του, τόσῳ περισσότερον αὐτὸς ἤθελε νὰ τὴν βιάζῃ νὰ προσέχῃ εἰς αὐτόν.

Ἡ μαρκησία ἦτο μία ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων γυναικῶν,

γάζεται ταχύτεραν καὶ τελειότεραν τὴν ἀνάρρωσιν. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ τὸ αἷμα τὸ ἄλβανικόν, μετὰ τὰς τελευταίας καταστροφάς, μετὰ τὴν κακοδαιμονίαν καὶ πάλιν καὶ τάλαιπωρίαν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἄγριον βίον, ἐζήτησε βοήθειαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἑλληνικοῦ; Καὶ τί παράδοξον, ἂν ἀφοῦ διὰ τῆς μεταγγίσεως τοῦ σουλιωτικοῦ αἵματος εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ αἵματος ἐφαιδρύνθη καὶ ἐρωμαλαιώθη ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς μεταγγίσεως τώρα τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ζητεῖται περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἀλβανίας;

Εἴτε λοιπὸν εἴνε ἀληθές τὸ τηλεγράφημα, εἴτε μὴ, εἴτε εἶναι σοβαρὸν καὶ γενικὸν τὸ κίνημα, εἴτε μὴ σοβαρὸν καὶ μεμονωμένον, ἡ θέσις τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν Ἀλβανῶν, ἡ θέσις ἡ ἀληθής, ἡ ἐθνικὴ, ἡ ἐντιμος, εἶνε αὐτὴ, καὶ αὐταὶ αἱ ἰδέαι τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

Καλεδάν

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΕΚΛΟΓΗ

Ἐκεῖνο τὸ πονηρὸν « ὅλοι τοῦ Ρόκου », τὸ μόνον κατὰ τὰς χθесινὰς ἐκλογὰς ἀντιπροσωπεύσαν πᾶσαν τὴν ἄλλοτε μανιωδῶς τοιχοκολλητικὴν κίνησιν, φαίνεται ὅτι ἐθαυματουργήσεν Ἐκεῖνο μόνον προσέπιπτεν εἰς τὰς ὄψεις παντὸς προσερχομένου νὰ δώσῃ τὴν ψήφον του ἢ καὶ χάριν ἀπλῆς περιεργείας ἐπισκοποῦντος τὴν ἐκλογικὴν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς τμήμασι τῆς πόλεως. « Ὅλοι τοῦ Ρόκου » οἱ μὲν ἐνθουσιώδεις ὑποστηρικταὶ τοῦ κ. Χοῖδᾶ εἶχον τὸ ρητὸν ἐντὸς τῆς καρδίας των· ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδιάφοροι καὶ οἱ ἀντίθετοι ἐτι, οἱ τυχὸν ἀναγινώσκοντες ἐκεῖνο μεγαλοφώνως, ἤδυναντο νὰ ἐκληφθῶσι φυσικὰ, οὐχὶ ὡς παραλαμβάνοντες αὐτὸ ἐκ τῶν τοίχων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν καρδιῶν των κ' ἐκεῖνοι ἐξάγοντες. Καὶ οὕτω καὶ οἱ δις-

ζοντες ἐτι, ἂν ἔπρεπε ἐκεῖ νὰ δώσωσι τὰς ψήφους των, πῶς νὰ τολμήσουν ἀπέναντι τοιαύτης ἀντιλήψεως πανδήλου ὑπὲρ τοῦ κ. Χοῖδᾶ ρεύματος, νὰ καταψηφίσωσιν αὐτοῦ; Καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο « ὅλοι τοῦ Ρόκου » φαίνεται ὅτι ἐθαυματουργήσεν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διεξήγετο ἐν ἡρεμίᾳ ἡ ἐκλογή· καὶ αὕτῃ ἐτι ἡ ἡμέρα, μετὰ τὰς προηγηθείσας ἀγρίας χειμερινάς, ἦτο γλυκεία καὶ ἥρεμος· εἰς τὸ φάληρον μάλιστα ἡ θάλασσα ἐπεδείκνυνεν ἀξιοσημείωτον ἀπαλότητα, ὡς ἂν ἤθελε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι δὲν τὴν μέλει διὰ τὴν πολιτικὴν. Ἀλλὰ μόλις ἐνύκτωσεν, — εἶχον ἤδη ψηφοφορήσει ὅλοι καὶ ἐγνώσθησαν τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ ἀποτελέσματα, διότι τρεῖς κάλπαι δὲν ἀπῆλθον πολὺν χρόνον, — μόλις ἐνύκτωσεν, ἀνέτειλεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν οὐτωσὶ περιφανῶς θριαμβευσάντων ἐκλογέων τοῦ Ρόκου. Κέντρον τῆς συναθροίσεως εἶναι τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ *London* οἶκημα τοῦ κ. Χοῖδᾶ. Ἐκεῖ συρρέουσι ἀνεβοκατεβαίνουν τὴν κλίμακα, σπρώχνονται, ἰδρόνουν, πνίγονται· τὰ δύο δωμάτια τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενα, εἶναι γεμάτα, καὶ ἐν τῇ ἀφροντίστῃ ἀγαλλιάσει των οἱ προσερχόμενοι δὲν σηκώνουσι τὰ μάτια των ἐπὶ τοῦ ἄνω μιᾶς θύρας μεσοτοιχοῦ, διερωγμένου καὶ κατὰ πτωσιν ἀπειλοῦντος. Ὁ Ρόκος μεταβαπτίζεται πλέον ἐπισήμως εἰς *λαόν*. Τὸν προσκαλοῦσι, τὸν συγχαίρουσι τὸν φωνάζουσι διὰ τοῦ νέου ὀνόματός του. Καὶ ὁ λαὸς, ἀπεπνιγμένος, κατέχει τὴν εἴσοδον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, ἐνθα τελεῖται μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν προσερχομένων ἀδερφῶν μακρὰ καὶ ἀδελφικώτατα Χριστὸς Ἀνέστη. Βραδύτερον τὸ στάδιον τῶν ἀσπασμῶν μετατίθεται λαϊκώτερον, εὐρύτερον κάτω ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Καπνικαρέας. Εἰς ἐπίμετρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡ ποίησις ἔλειπε· καὶ ἐλάλησε καὶ αὕτῃ, μαινὰς διὰ τὸ Δαφνί, κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ

τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε μὲ ἐξαιρετον ἰσότητα διαθέσεως. Ὅποιαν τὴν ἐβλεπέ τις σήμερον, τοιαύτην τὴν ἐβλεπε καὶ αὔριον. Ὁ Φίλιππος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἡρεσεν. Ἡ γνώμη, τὴν ὁποῖαν ἐσχμάτισε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἤλλαξε ποτέ. Τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὴν συνήθη εὐπροσηγορίαν τῆς καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὡς παλαιὰ φίλη.

Ἡ βαρῶνη, περίεργος νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ χαρακτῆρι ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφάντασθη ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ κύκλωπός τινος, ἐξεδίπλωσε διὰ τὸν κύριον Δερβλάῦ ὅλας τὰς χάριτας τοῦ σερπετοῦ καὶ κούφου πνεύματός της. Εὔρε τὸν Φίλιππον ἀξιαγάπητον, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι καταβάλλει πρὸς τοῦτο προσπάθειάς, καὶ ἐνδιαφέροντα, χωρὶς ἀξιώσεις. Εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἠθικῶς ὅσον καὶ φυσικῶς στιβαρώτατος, καὶ συνέλαβεν περὶ αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν ἰδέαν.

Ὁ μαρκήσιος, αὐτὸς εὔρεν ἐν τῇ Σουσάννῃ τὴν χαριστέραν τῶν συντρόφων. Ἐπαίζον μαζὺ φοβεραῖς παρτίδαις μπιλιάρδου καὶ ὀλλανδικοῦ στρόμβου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ σοβαρότεροι δὲν ἀπηξίου ἐνίοτε νὰ λάβωσι μέρος.

Τὴν αὐτὴν μάλιστα ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Μουλινὲ καὶ ἡ Ἀθηνάϊς διηυθύνοντο πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἡ βαρῶνη, ὁ Ὁκτάβιος, ἡ Σουσάννα καὶ ὁ βαρῶνος εὕρισκοντο ἐν ὅλῃ τῇ τρελλῇ ἀκμῇ παρτίδας κρίκετ. Τὸ πεδίου τῆς μάχης ἦτο χλοανθές τι γήπεδον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ φρουρίου. Ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τῆς σάλλας ἡ μαρκησία καὶ ἡ

Κλαίρη, ἀδιάφοροι εἰς τὸ παιγνίδι, ἤκουον ἀντηχοῦντας τοὺς κτύπους τῶν ροπάλων καὶ εὐθύμως ἀναβαινούσας τὰς ἐπιφωνήσεις τῶν παικτῶν, ὅτε ἐπιδέξιον ἢ ἀτυχεῖς κτύπημα ἔκαμε τὴν νίκην νὰ κλίνη πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Μπασελίνος, διορισθέντες διαιτηταὶ τῆς παρτίδας, παρηκολούθουν τὴν πορείαν τῶν σφαιρῶν, καὶ ὅταν παρουσιαζέτο καμμία ἀμφιβολία ἐμέτρων μὲ σοβαρότητα τὰς ἀποστάσεις διὰ ξυλίνου κανόνος.

Εὐσυνειδήτος καὶ προσεκτικῶς παρακολουθηθεῖσα ἀπόφασις εἶχεν ἀρχίσει νὰ δίδῃ αἰτίας παραπόνων εἰς τὴν Σουσάνναν καὶ τὸν βαρῶνον, ὅτε μία ἄμαξα, σταματῶσα ἀποτόμως ἐμπροσθεν τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῶν παικτῶν καὶ ἔκαμε νὰ λησμονηθῇ εἰς μίαν στιγμὴν ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιγνιδιοῦ. Ταυτοχρόνως τὸ κουδοῦνι τῆς αὐλείου θύρας, ζωηρῶς σημαίνόμενον ἀπὸ τὸν ὑπνρέτην, δὲν ἀφῆκεν ἀμφιβολία εἰς τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ· Βέβαια ἤρχοντο ἐπισκέψεις.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὡς φοβισμένα πουλάκια, οἱ παῖκται παρήτησαν τὸ παιγνίδι, ἀνέβησαν τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ εἰς ὑπνρέτης, φέρων ἐπισκεπτῆριον, ἐπλησίαζε τὴν μαρκησίαν. Αὕτῃ ἐφόρεσε τὰ δίοπτρά της, ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τετραγωνιδίου ἐκεῖνου καὶ ὑψούσα τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος βαθείας ἐκπλήξεως, ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐν μέσῳ τῆς δημηγύρεως αἱ λέξεις:

— Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Μουλινέ.